

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **ALTJIN JM GROUP s. r. o.**
sídlem Pionýrů 839, 738 01 Frýdek-Místek
zastoupený advokátem JUDr. Michaellem Bartončíkem
sídlem Koliště 55, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 53793/17/5300-22441-711309 ze dne 15. 12. 2017, ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 53793/17/5300-22441-711309 ze dne 15. 12. 2017 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám JUDr. Michaela Bartončíka, advokáta se sídlem Koliště 55, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného č. j. 53793/17/5300-22441-711309 ze dne 15. 12. 2017, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutím (dodatečným platebním výměrům) Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále též jen „správce daně“) ze dne 20. 1. 2017, a to
 - č. j. 122326/17/3207-51522-803047 na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden 2012 ve výši 98 860 Kč a penále ve výši 19 772 Kč,
 - č. j. 122358/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období duben 2012 ve výši 275 600 Kč a penále ve výši 55 120 Kč,
 - č. j. 122369/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období květen 2012 ve výši 94 400 Kč a penále ve výši 18 800 Kč,
 - č. j. 122383/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období červen 2012 ve výši 348 400 Kč a penále ve výši 69 680 Kč,
 - č. j. 122398/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období červenec 2012 ve výši 252 660 Kč a penále ve výši 50 532 Kč.

Daň byla doměřena z důvodu neuznání odpočtů na DPH ve vztahu k plněním poskytnutým žalobci jeho dodavateli – společnostmi TERSO TECHNOLOGIES s. r. o. „v likvidaci“ (dále jen „Terso“) a Stavotel Technologies s. r. o. (dále jen „Stavotel“) – při opravách, demontážích, montážích a repasích linky na výrobu instantních nudlí a polévek.
2. Žalobce v podané žalobě namítal, že na něj žalovaný nesprávně přenesl důkazní břemeno ve vztahu k realizaci prací uvedených na daňových dokladech (fakturách) (bod V.3 žaloby), dále žalovaný nedůvodně zpochybňoval fakticitu realizovaného plnění (bod V.4 žaloby), důvody jeho pochybností o dodavatelských společnostech byly nedostatečné (bod V.5 žaloby) a došlo k pochybením při dílčích zjištěních ohledně skutkového stavu (bod V.6 žaloby).
3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 4. 2018 shrnul dosavadní průběh řízení a reagoval na vznesení žalobní body. Závěrem uvedl, že dle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné. Navrhl proto zamítnutí žaloby.
4. Z obsahu správních spisů soud zjistil následující. Správce daně zahájil u žalobce dne 10. 2. 2015 daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období leden – červenec 2012. Předmětem prověřování byl žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně z přijatých

Shodu s prvopisem potvrzuje

zdanitelných plnění od společností Terso (za zdaňovací období leden 2012 ve výši 98 860 Kč) a Stavotel (za zdaňovací období duben – červenec 2012 v celkové výši 971 060 Kč). Dne 17. 6. 2015 vydal správce daně výzvu dle § 92 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) č. j. 2136548/15/3207-61562-804739, jíž vyzval žalobce, aby prokázal, že nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od společností Terso a Stavotel byl uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o DPH, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), neboť předložené daňové doklady neobsahovaly bližší specifikaci výrobní linky a jednotlivých prací souvisejících s její opravou. Správce daně v této výzvě vyjádřil konkrétní pochybnosti ohledně žalobcem uplatněného nároku na odpočet daně a vyzval jej, aby předložil rozpis prací s upřesněním místa, kde byly práce provedeny, blíže specifikoval výrobní linku, doložil úhrady faktur, uvedl jméno osoby, která zastupovala při jednáních obě dodavatelské společnosti, a předložil smlouvu na jednotlivé práce uzavřenou se společností Stavotel. Žalobce navrhl výslech svědka R. F., který u něj v roce 2012 působil jako výrobně technický poradce; kromě výsledku tohoto

svědka byl proveden výslech jednatele Terso Z. H. a výslech jednatele Stavotel R. V. Správce daně se na žalobce obrátil s výzvou, aby mu sdělil kontaktní údaje Š. M., tem mu odvětil, že jmenovaný již zemřel. Dne 5. 4. 2016 proběhlo v sídle žalobce místní šetření. Dále správce daně obstaral listinné materiály od správců daně dodavatelů žalobce a celního úřadu. Po provedeném dokazování dospěl správce daně k závěru, že žalobce neprokázal, že předmětné práce byly uskutečněny dodavateli deklarovanými na předložených daňových dokladech a v deklarovaném rozsahu. Správce daně proto žalobci nepřiznal jím nárokováný odpočet daně ve výši 1 069 920 Kč. Zpráva o daňové kontrole č. j. 53517/17/3207-61563-804739 byla s žalobcem projednána dne 19. 1. 2017. Na základě zprávy o daňové kontrole vydal správce daně dodatečné platební výměry, jimiž žalobci za zdaňovací období leden, duben, květen, červen a červenec 2012 doměřil DPH v celkové výši 1 069 920 Kč a sdělil povinnost uhradit penále v celkové výši 213 984 Kč. Žalobce podal proti dodatečným platebním výměrům dne 22. 2. 2017 odvolání. Předmětné odvolání bylo žalovaným zamítnutou napadeným rozhodnutím.

5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
7. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti

8. Podle § 72 odst. 1 ZDPH je plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku, c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo e) plnění uvedených v § 13 odst. 9 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5, f) rozhlasového nebo televizního vysílání prováděného provozovatelem vysílání ze zákona.
9. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 5 daňového řádu správce daně prokazuje a) oznámení vlastních písemností, b) skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, d) skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti, e) skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.
10. Žalobce v žalobě napadal přenesení důkazního břemene, kdy uváděl, že správce daně spatřoval skutečnost vyvracející průkaznost povinné evidence v tom, že daňové doklady neobsahují bližší specifikaci výrobní linky a prací na repasu této linky, jakož i specifikace jednotlivých technických zařízení, na kterých byly práce prováděny, a popis vlastních účtovaných prací. Žalobce má zato, že závěr o neprůkaznosti daňových dokladů mohl být učiněn až v kontextu komplexního přezkumu účetnictví daňového subjektu. S uvedenou námitkou se soud neztotožňuje. Prvotní podmínkou pro uplatnění nároku na odpočet daně je dle § 73 ZDPH daňový doklad se všemi předepsanými náležitostmi. Neobsahuje-li daňový doklad dostatečný popis rozsahu a předmětu plnění (§ 29 odst. 1 písm. f) ZDPH), je tím zpochybněna jeho průkaznost. Komplexní přezkum účetnictví je pak až jednou z následných možností, jak rozptýlit vzniklou pochybnost správce daně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 5 Afs 65/2013-79 ze dne 26. 6. 2014 je důkaz daňovým dokladem formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Nemá-li tento doklad předepsané náležitosti, prokazuje plátce nárok jiným způsobem, je tedy důkazní břemeno na něm.
11. Žalobce dále vytýkal žalovanému, že nesprávně zpochybňuje fakticitu realizovaného plnění, ačkoli mu tento předložil rozpis prací, jakožto přílohy k jednotlivým daňovým dokladům (fakturám). Žalovaný v odst. 55 napadeného rozhodnutí k tomu uvedl, že přílohy byly poskytnuty jen v kopiích a dále dodal, že jednatelé vypověděli, že vše zařizoval Š. M., jehož vztah ke společností nebyl nijak prokázán. S takovýmto zhodnocením se soud ve shodě se žalobcem nemůže ztotožnit. Předně není nijak zřejmé, jakou pochybnost měl žalobce ohledně shody kopií s originály. Pokud považoval za nutné pracovat s originály, měl dát žalobci možnost tyto předložit. Pokud tak neučinil, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na výsledek řízení. Navíc je pro věc samu nerozhodná skutečnost (odst. 48 napadeného rozhodnutí), že Š. M. neměl k dodavatelským společnostem oficiální vztah (jednatel, společník,

zaměstnanec), jestliže jednal jménem obou dodavatelských společností s vědomím jejich jednatelů, kteří toto ve svých svědeckých výpovědích jednoznačně potvrdili, a jestliže bylo uvedeným společností plněno na základě jednání Š. M., kdy správce daně nijak nezpochybňuje, že oběma dodavatelským společností bylo ze strany žalobce plněno bezhotovostně platbami na jejich účty dle vystavených faktur. Proto je třeba, aby žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl, jak hodnotí údaje obsažené v přílohách faktur, případně předem uvedl, proč má kopie za nedostatečné, a následně dal možnost žalobci předložit originály.

12. S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba konstatovat, že další důkazy je třeba hodnotit 1) ve vzájemné souvislosti s výše uvedeným důkazem přílohami faktur a 2) v souladu s názorem soudu o nerozhodnosti formálního postavení Š. M., jestliže fakticky jednal jménem a na účet dodavatelů žalobce, to vše s jejich vědomím. S ohledem na to je předčasné zabývat se dalšími žalobními výtkami k jednotlivým hodnocením dalších provedených důkazů a k vysloveným pochybnostem, neboť v novém komplexu zjištěných rozhodných skutečností mohou být vyhodnoceny jinak, případně se ukázat jako zcela nadbytečné.
13. Vzhledem k tomu, že žaloba je důvodná, soud napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
14. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl zavázán k úhradě důvodně vynaložených nákladů řízení procesně úspěšného žalobce.
15. Uplatněné náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměna zástupce za dva úkony právní služby – a to převzetí věci a sepsí žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“) částku 3 100 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč. Jelikož je právní zástupce plátcem DPH, je jeho odměna navýšena o částku 1428 Kč, která odpovídá 21% DPH. Celková výše náhrady nákladů řízení tedy činí 11 228 Kč.
16. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Ostrava 15. ledna 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje